

La cançó de l'enfadosa

written by Pere Grau i Rovira | 23 d'abril de 2024

Repetir una i altra vegada coses que per un mateix són tan clares, és tan pesat com decepcionant. Però quan toca, toca. I ara crec que torna a tocar. En un dels meus articles anteriors deia que cas que existís, en Puigdemont es mereixeria el premi al polític català més malentès de l'any. I el que lleigeixo aquests darrers dies m'ho confirma.

El fet que el president s'hagi trobat al Vallespir amb el president del Foment del Treball, ja ha fet esclatar la versió que Puigdemont festeja aquesta organització per aplanar el camí (i tornem-hi...) cap a una fita autonomista amb millores pel país i més païdora pels poders fàctics. Aquesta cançó de l'enfadosa que sempre troba valedors m'incita a repetir també el que vaig escriure aquí el 12 de gener: "El que passa és que el canvi d'estratègia del president Puigdemont, passant del *tot o res* fonamentalista...a un camí dur i llarg, ferm en la fita, però flexible en les etapes, ha agafat a contrapèl a molts independentistes..."

El discurs de Puigdemont a Elna el mes passat deixava els seus principis d'actuació absolutament clars, i no ha fet res que els contradigui. Puigdemont ha après, crec jo, molt més de l'octubre del 2017, que molts dels seus crítics. I crec que té clar des de fa temps que la nova estratègia ha de ser com l'arbre flexible que resisteix bé la tempesta i no com el que no ho és i acaba trencat o desarrelat.

El president Puigdemont (i insisteixo en aquest tractament, perquè per mi -com per molts- no ha deixat de ser-ho després de la seva il·legal deposició) no ha passat sis anys d'exili, guanyant una victòria darrera l'altra contra la injustícia espanyola, per ara deixar-ho córrer tot, traint ell mateix tota la seva lluita. Qui es vulgui creure aquesta suposada traïdoria, amb perdó, no hi veu més enllà del nas.

He parlat abans d'un camí dur i llarg. I serà totes dues coses, amb moments que segurament seran difícils de pair, però que només es podran jutjar si conservem al cap els principis exposats per Puigdemont: plantar-se i dir "no", quan vinguin els intents d'ensarronament (que vindran) i la consecució de passos endavant cap a l'exercici del dret d'autodeterminació, controlats internacionalment, que serà el que farà el camí més llarg i més espinós.

El camí directe del 2017 ja sabem que no va funcionar i no és pas segur que hagués funcionat si no s'hagués suspès la DUI. Com ha dit Puigdemont més tard: "no vam ser massa innocents. Vam ser massa demòcrates". I a l'altra banda es van passar la democràcia pel folre, i la repressió segurament encara hagués estat més forta i sagnant. No ho sabrem mai.

Com tampoc sabem si aquest nou camí ens farà arribar a port o no. Però almenys cadascú de nosaltres hauria de fer el que pugui per tal que no es mori de bell començament, i per això repeteixo altra vegada la meva pròpia "cançó de l'enfadosa": el 12 de maig TOTS A LES URNES!